

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milady Haplové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **T. M. S.**, zastoupeného JUDr. Karlem Seidlem, Ph.D., advokátem, se sídlem Moskevská 20, Karlovy Vary, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2004, č. j. OAM-2809/VL-20-05-2004, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 61 Az 179/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 8. 2005, č. j. 61 Az 179/2004 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř í z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 9. 2004, č. j. OAM-2809/VL-20-05-2004, byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o udělení azylu na území České republiky jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný uvedl, že důvody žalobce pro udělení azylu představovaly ekonomické problémy ve vlasti a snaha o legalizaci pobytu. Tyto skutečnosti však nespádají pod taxativně vymezené důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu; žalovaný uvedl, že žalobce se navíc nepokusil nepříznivou ekonomickou situaci v zemi původu nijak řešit, např. se ani jednou neucházel o stálé zaměstnání. Žalovaný dále uvedl, že k legalizaci pobytu je zapotřebí využít některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podle žalovaného byly v dané věci naplněny podmínky pro zamítnutí

žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl žádnou skutečnost svědčící pro to, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 8. 2005, č. j. 61 Az 179/2004 - 20, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodná zamítnuta. Soud se zcela ztotožnil se závěry žalovaného, že důvody žalobce spočívající v ekonomických potížích v zemi původu a ve snaze o legalizaci pobytu nelze podřadit důvodům pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Soud neshledal důvodnou žalobcovu námitku, že žalovaný svým rozhodnutím porušil § 12 zákona o azylu. Žalobcovy námitky týkající se vad správního řízení soud označil za velmi obecné a nezpůsobilé projednání. Nad rámec žaloby soud podotkl, že na základě studia soudního spisu neshledal ani porušení procesních předpisů, neboť žalovaný si pro rozhodnutí opatřil dostatek potřebných zjištění a důkazů, zejména žádost žalobce o udělení azylu a podrobně provedený pohovor. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasnou kasační stížnost stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel je přesvědčen, že k jeho ekonomickým problémům docházelo zejména s ohledem na postup státních orgánů Vietnamu, o jejichž nestrannosti a demokratičnosti lze důvodně pochybovat. Navíc stěžovatel uvedl, že některá jeho tvrzení mohla být v průběhu řízení nesprávně interpretována. Kromě toho se žalovaný, místo aby zjišťoval okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, spokojil pouze s tvrzeními stěžovatele. Stěžovatel je přesvědčen, že nebyly naplněny podmínky pro použití § 16 zákona o azylu, neboť měl a má důvodný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině; rovněž je přesvědčen, že je u něj dána překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Stěžovatel dále namítá, že nebylo zkoumáno, zda by nesplňoval podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Podle stěžovatele nevycházelo napadené rozhodnutí ze spolehlivě zjištěného stavu věci, žalovaný si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Prováděné důkazy pak nebyly hodnoceny v souladu s principem volného hodnocení důkazů. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 8. 2005, č. j. 61 Az 179/2004 - 20, zrušen, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti pak žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil v průběhu řízení o udělení azylu, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že podle judikatury správních soudů se možnost udělit azyl podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu váže na negativní výrok ohledně udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Rovněž o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu je zapotřebí v souladu s § 28 zákona o azylu rozhodnout pouze v případě neudělení či odnětí azylu, tedy nikoliv v situaci, kdy byla žádost o udělení azylu jako nedůvodná zamítnuta. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel je přesvědčen, že nebyly dány zákonné důvody pro zamítnutí jeho žádosti pro udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem Krajského soudu v Ostravě, podle něhož žalovaný posoudil věc po právní stránce správně, neboť rovněž podle názoru Nejvyššího správního soudu nebylo možné důvody uváděné žalobcem – tedy ekonomické potíže a snahu o legalizaci pobytu – podřadit důvodům pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a proto byl správný a zákonný postup žalovaného spočívající v zamítnutí žádosti žalobce o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. K tvrzení stěžovatele, že se měl žalovaný zabývat důvody pro udělení humanitárního azylu, zdejší soud poukazuje na to, že – jak správně uvedl žalovaný – rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu vylučuje možnost posuzovat podmínky pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu znamená, že nastoupí některý v tomto ustanovení předpokládaný důvod, protože se žalovaný žádostí o udělení azylu nemůže vůbec meritorně zabývat. V souzené věci byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, protože stěžovatel neuvedl žádnou skutečnost svědčící pro to, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu, neboť jako důvod pro udělení azylu uvedl ekonomické problémy a snahu o legalizaci pobytu na území České republiky. Za této situace žalovaný rozhodl o zamítnutí žádosti žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodné v souladu se zákonem a nebylo již jeho povinností zkoumat naplnění důvodů pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že na něj měla být vztážena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu, pak je zapotřebí poukázat na to, že překážku vycestování má žalovaný v souladu s § 28 zákona o azylu posoudit, pokud rozhodl o neudělení nebo odnětí azylu. V souzené věci však byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná; žalovaný tedy nepochybil, pokud existenci překážky vycestování nezkoumal. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není dán.

Kasační stížnost byla dále podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel v kasační stížnosti bez bližšího upřesnění uvedl, že napadené rozhodnutí nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, že si žalovaný neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí a že prováděné důkazy nebyly hodnoceny v souladu s principem volného hodnocení důkazů; dále namítl, že žalovaný pochybil když vycházel pouze z tvrzení žalobce. Tvrzení v kasační stížnosti týkající se důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. však nejsou v daném případě důvodem kasační stížnosti podle tohoto ustanovení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. musela být vada řízení před správním orgánem důvodně vytykána již v řízení před krajským soudem. Krajský soud žalobu přezkoumává jen v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), proto by musel být uvedený důvod formulován ve formě žalobního bodu. V žalobě však žádný takový konkrétně formulovaný důvod, který by se vztahoval k vadám správního řízení, uveden nebyl; stěžovatel pouze v žalobě obecně odkázal na některá ustanovení správního řádu účinného do 31. 12. 2005, což však nelze považovat za žalobní bod. Proto krajský soud nemohl napadené rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit, neboť bez návrhu soud zruší rozhodnutí správního orgánu, jež trpí vadami uvedenými v § 76 odst. 2 s. ř. s., včetně vad upřesněných judikaturou. Nejvyšší

správní soud proto nemohl rozhodnutí krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. věcně přezkoumat, resp. podrobit soudnímu přezkumu řízení před správním orgánem, aniž byla vada uplatněná v kasační stížnosti řádně uplatněna již v řízení před krajským soudem, jak to ukládá zákon (viz výše).

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu